

Käsissäni, sylissäni palaa liekki valkoinen,
tulisilmin sisälleni katsoo. Piiloitella en
millään saata tätä maata roudantäyden sydämmen.
Avasin sen, mistä luulin "tuo on kirja vaivainen".
Se oli sula Sana Ikuinen.

Luulottelin, kuvittelin, minä luen, arvioin.
Yllättäen arvioikin Sana minut. Minkä voin?!
Mitä luulin, ketä kuulin, kenen hyvää vartioin:
kaiken luotaat katseellasi kirjaimin ja sanonnoin
kunnes lauluasi jälleen soin.

Syvään viiltää sana pyhä, niin kuin veitsi lääkärin.
Viillä lisää, viillä yhä, itse kun jo luopuisin.
Leikkaa sinne asti, minne syöpyi synti salaisin.
Paljastuva saasta kaikki kerran onhan kuitenkin.
Tutki minut, sanoin totisin.